

Ohnišťanský zpravodaj

obec.ohnistany@seznam.cz

Obecní noviny

č.47, červenec 2021

Vítejte v Ohnišťanech, noví i budoucí obyvatelé

Také jste si při procházce obcí všimli, že se na mnoha místech začalo něco dít? Nemyslím teď pouze proměnu naší mateřské školy, která bude mít nový vzhled a ještě něco navíc, co si pro nás připravila jako překvapení „děvčata ze školky“. Myslím tím to, že se na několika místech začínají stavět nové domy nebo se jejich výstavba připravuje nebo probíhá rekonstrukce domů starších. Vzhledem k tomu, že je veškerá projektová dokumentace zaslána také na obecní úřad, víme, že i tam, kde ještě není nic vidět, je již také povoleno budovat. Vypadá to, že se nám zaplní všechny proluky v zástavbě, některé i po letech,

kdy už jsme ani nedoufali, že budou alespoň uklizeny. Bohužel, některé staré domy budou muset přenechat místo výstavbě nových, ale tak to prostě v životě chodí. Přejeme všem stavebníkům, aby se jim bez problémů dařilo vybudovat jejich vysněné bydlení a brzy rozšířili naše řady. K nové výstavbě ještě doplním, že Územní studie pro novou zástavbu Ohnišťany – Jih má již svoji finální podobu a můžete se s ní seznámit na webových stránkách obce v sekci Projekty. Po jejím zpracování stavebním úřadem budeme moci zahájit práce na projektové dokumentaci pro infrastrukturu. Kromě rozvoje obce v rámci nové výstavby, můžeme také říct, že všechny objekty, které byly v obci na prodej, již mají své nové majitele. Ještě jednou je vítáme v naší obci (první přivítání proběhne vždy na obecním úřadě při přihlašování k trvalému pobytu), a přejeme jim, aby se jim v naší obci líbilo, brzy se u nás zabydleli a pokud budou chtít, zapojili se do dění v obci. Jsme rádi, že jste si vybrali Ohnišťany pro svůj další život. Pokud vás to zajímá, k datu vydání zpravodaje má naše obec 343 obyvatel, 171 žen a 172 mužů.

I přesto, že jsme byli v uplynulých měsících stále ještě limitováni zákazy a nařízeními souvisejícími s covid-19, podařilo se nám uspořádat několik akcí, do kterých jste měli možnost se zapojit. Rozhodli jsme se podpořit lidi s Downovým syndromem a dne 21.3., který je Světovým dnem Downova syndromu a na vyjádření podpory a solidarity těmto lidem se nosí dvě různé ponožky, jsme vyhlásili Ponožkovou výzvu. Fotky zúčastněných modelů naleznete ve fotogalerii na webových stránkách obce. Dále jsme se opět zapojili do celorepublikové akce Uklidme svět, uklidme Česko a v sobotu, 27.3., jsme společně s našimi myslivci uklidili nejen Ohnišťany, ale i okolí. Již od konce minulého roku probíhá rekonstrukce prostor bývalé knihovny v budově obecního úřadu. Termín se trochu protáhl, ale přidali jsme ještě novou podlahu a spojili s tím i novou podlahu v místnosti obecního úřadu. Na konci prázdnin bude prostor předán k užívání. Děkujeme návštěvníkům pošty za trpělivost s trochu omezeného prostoru a nepořádkem. V květnu byly zahájeny práce na nové fasádě mateřské školy, které budou pokračovat nutnou rekonstrukcí podlahy ve třídách školky. A pokud se nám to v rámci vypsaného výběrového řízení na realizaci akce Přírodní zahrada MŠ Ohnišťany podaří, navážeme na podzim vybudováním nové ekozahrady. Pokud ne, budeme pokračovat na jaře. V květnu jsme pro všechny, kdo se po té dlouhé době pobytu doma chtěli trochu protáhnout a třeba i zavzpomínat na svá dětská léta, uspořádali Ohnišťanskou šipkovanou. Sice jsme museli kvůli počasí trochu posunout trať, ale podle ohlasů jste si celou akci snad užili. V červnu jsme opět mohli společně obdivovat borce na trati, jako vždy perfektně připravených, Crosfit her Ohájo 2021. Děkujeme všem, kdo se podíleli na přípravách i samotné akci. Na červen pro vás připravujeme Doopravní odpoledne s opožděným pálením čarodějnic. Prázdniny věnujeme přípravám, abyste si v září mohli užít již tradiční Sraz traktorů Zetor, Setkání sokolníků a Zorbing fotbal. Od října bychom měli mít k dispozici pozemek bývalé Třešňovky, kde plánujeme její obnovení a chtěli bychom ji vrátit co nejvíce její původní podobu a využití, a samozřejmě ještě něco navíc.

Vždy v úvodních člancích zmiňuji jednotlivé otevřené projekty. Práce na všech pokračují a postupně se přesouváme přes dokumentaci, žádosti o dotace a o různá povolení, k plánované realizaci.

Přeji vám všem krásné léto a odpočinkovou dovolenou, kterou si všichni po té covidové době zasloužíme. Dětem pěkné prázdniny a nám všem spoustu aktivit, kterým se nebylo možné věnovat v uplynulých měsících.

Stále platí, že budeme rádi, pokud za námi budete přicházet se svými návrhy, požadavky a nápady.

Můžete využít úřední hodiny (středa 18:00 – 21:00 hodin), nebo náš email

obec.ohnistany@seznam.cz, nebo také náš obecní [facebook](#).

Eva Jiříčková

Společenská rubrika

Ve třetím čtvrtletí 2021 se budou v naší obci slavit narozeniny sedmdesáté, sedmdesáté páté, osmdesáté první, osmdesáté sedmé a devadesáté.

Všem oslavencům přeje jenom to nejlepší – hlavně hodně zdraví a srdečně zdravíme pana Bohumila Dvořáka, pana Františka Šlechtu, paní Hanu Rosůlkovou, paní Lidmilu Štraufovou a pana Jana Štraufa.

Oznamujeme vám, že dne 1. dubna 2021 zemřel náš spoluobčan pan Milan Miško z čísla popisného 129. Bylo mu 75 let.

Oznamujeme vám, že dne 22. května 2021 zemřela ohnišťanská rodačka paní Zdeňka Havlíková rozená Slavíková z čísla popisného 36. Bylo jí 96 let.

Pranostiky na 3. čtvrtletí

Červenec:

Děšť na Navštívení Panny Marie potrvá do Zuzany.

Prší-li na Sedm bratří, sedm neděl střecha neuschne.

Prší-li na svatou Markétu, opadají ořechy vlašské a ořechy lískové zčerví.

V den Maří Magdalény rádo poprchává neboť svého Pána oplakává.

Srpen:

Když je v srpnu ráno hodně rosy mají z toho radost vosy.

Ranní mlhy koncem srpna ukazují na studený podzim a časný příchod zimy.

Hřímá-li v srpnu, úroda a množství deště je k doufání.

Přinese-li dešť svatá Helena, bývá otava dlouho zelená.

Září:

Jaké počasí zařídí Matouš, takové trvá čtyři neděle.

Pěkné růže v zahrádkách věští pěkný podzim a pozdní zimu.

Svatému proroku věřte Michalovi, mnoho mrazů v zimě nezažijeme, ten vám o budoucí zimě poví.

Tak se ptám ...

V minulém Zpravodaji napsala paní starostka Ing. Jiřčková velmi podrobně zpracované pracovní plány obecního zastupitelstva a četla jsem je několikrát! Ráda bych věděla, zda jejich realizace nějak pokročila a tak se ptám – byla už podána žádost o dotaci na výstavbu 1. etapy kanalizace?

projekt rekonstrukce požární nádrže na obecních stránkách dosud není, těšila jsem se na něj – ale, to téměř nevádí, protože teď by stejně nebyla vhodná doba – to přijde na řadu až později

rekonstrukce veřejného osvětlení už je asi dokončena – díky za ni!

fasáda na budově mateřské školy přišla už na řadu, předpokládám, že bude jako z cukru proběhlo už výběrové řízení na zhotovitele sběrného dvora?

Byla podána žádost o dotaci na opravu další části hřbitovní zdi?

a co Křížek u staré silnice do Lískovic – dočká se rekonstrukce?

kdy asi nastane vhodná chvíle na výsadbu bríz u pomníku Padlých? Proč se toto nestihlo udělat na jaře? Asi to mělo nějaký důvod!

můj poslední a hlavní dotaz – už víte, o kolik se zkrátí náš rozpočet? O kolik peněz obrala naši obec tato nečekaná hnusná koronavirová záležitost?

Toto jsou dotazy, které naši čtenáři kladou, když se o tom hovoří! A já jsem je zapsala!

L. Š.

Co říkají odborníci o koronaviru a očkování .

Známy psychotronik Stanislav Brázda říkal už před víc než rokem, že pandemie kovidem bude trvat dva až tři roky – dokud nebude společnost proočkovaná ze 70%. Teď už mluví o proočkovanosti 2. generace, protože podle té mají současné vakcíny chránit 3 až 6 měsíců. Bude třeba tři očkování a to není konečné řešení nejméně na příští rok.

MUDr. Hana Blažková sděluje, že lidé na vakcíny reagují různě. Většinou jsou ale vděční, že očkování vůbec dostanou. Současně dostanou poučení, jaké mohou být příznaky po očkování. Těžké příznaky se neobjevily, jen některé slabé, běžné po každém očkování. Látku AstraZeneka sem tam někdo odmítne. Vakcínu Johnson and Johnson teprve dostaneme, její výhodou je, že je jednorázová. Jen by bylo třeba, aby pro praktické lékaře přicházelo víc vakcín. Jejich dodávky jsou velmi nepravidelné a nárazové.

MUDr. Jana Musilová si chválí, že vakcíny AstraZeneka i Johnson and Johnson jsou pro praktické lékaře výhodné. Nemají žádné nároky na uskladnění. Je pravda, že u vakcíny Johnson and Johnson se mluví o velice ojedinělých výskytech trombóz. Podle názoru této lékařky je důležité nechat se vůbec očkovat – není rozhodující jakou vakcínou.

MUDr. Taťána Jirousová upozorňuje, že mezi vakcínami, které dostávají praktičtí lékaři, není vakcína PfizerBioNTech, tu mají pouze v očkovacích centrech. Paní doktorka nemá proti vakcíně AstraZeneka žádné výhrady, dobře se převážejí, skladují a jsou levné. Výhodou Johnson and Johnson je, že je potřeba jen jedna dávka, ale zase má jen 67% účinnost a také se vyskytují nějaké informace o trombózách. Myslí si však, že je potřeba očkovat tím, co je k dispozici. Klidně by sama sáhla i po vakcíně Sputnik. Očkování je pro lidi důležité.

Irena Koutná – Centrum buněčného a tkáňového inženýrství upozorňuje, že buď se budeme pravidelně očkovat, nebo se s tímto virem budeme běžně setkávat. Po první dávce se u většiny vytvořila buď nedetekovatelná nebo velice slabá stopa. Čtyři týdny po druhé dávce byla srovnatelná s imunitou, kterou navozuje prodělání nemoci. Už teď je téměř jisté, že pravidelné očkování bude nezbytné, což připomínají i výrobci vakcín. Očkováním si navodíme určitou minimální hladinu protilátek, takže se pro nás stane ne tak nebezpečná.

L.Š.

Stále jen o koronaviru!

Každý z nás ať chceme nebo nechceme nějak tuto koronavirovou dobu prožíváme! My, nejstarší generace, napjatě sledujeme všechno dění kolem sebe, ať už osobně nebo telefonem, či jiným sdělovacím prostředkem a stahujeme se do pozadí, abychom oněm mladým, kteří mohou nějak pomáhat, neprekáželi. Občas se potichu přepočítáme. Když se náš počet zmenší, tak se stálne-

me ještě víc.

Myslíme na členy své rodiny, na sousedy, spolužáky a většinou po takové vzpomínkové akci jsme smutní. Například moji spolužáci, to jsme všichni už tak staří lidé a na spočítání nás všech nám stačí prsty na rukách! Před kovidem nás bylo ještě osm. Teď na jaře, kdy se stav celkově malinko zlepšil, jsem jednou usedla k telefonu a začala nás obvolávat! První byla Alena – vytočila jsem její číslo a zcela cizí hlas mi neosobně sdělil, že – vámi volané číslo není v provozu – vytáčím to znovu a znovu - nic! Byla jsem hodně znepokojená! Pak se stalo něco neuvěřitelného! Ve večerních televizních zprávách jsem viděla reportáž, kde, mně povědomý, pan doktor vyprávěl o své práci. Pak mi došlo – to je přeci Alenky syn! Vrhla jsem se k počítači a na internetu jsem našla jeho ordinaci i s emailovou adresou. Za 1,5 hodiny jsem dostala na svůj dotaz odpověď. – Bohužel – maminka 21. ledna zemřela na covid. Nicméně, váš zájem mě potěšil. Byl to velice smutný výsledek mého pátrání! Pak přišel podobný ještě jeden! Zbytek nás – to je šest spolužáků z posledního ročníku základky – Jarda, Standa, Eva, Jindřiška, Jaruška a já jsme se našli! Ale, vím, že není všemu ještě konec!

L. Š.

Jak se žilo v roce 1921 – dle zápisu v Obecní kronice .

Doslovný opis zápisu tehdejšího kronikáře.

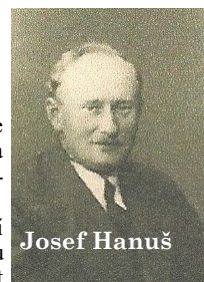
Brzy na jaře uražená hlava soše sv. Jana na návsí. Je to následek protináboženské akce. Ta projevuje se ve škole i veřejném životě. Ve škole spor o to zda má či nemá být ve třídách kříž. Obec odebrala faráři as 60 arů pole a varhaníkovi as 20 arů, které přes 100 let užívali, z čehož vznikne soudní spor s finanční prokuraturou, která zastupuje faráře. Spor vyhraje obec a faráři o hodnotu onoho užívání zvýšen plat.

Druhý spor vznikl, že obecní zastupitelstvo vyzvalo faráře pátera Vrtičku, aby přenesl sochu sv. Jana na farní pozemek, jinak bude zbořena a určen termín 1.8.. Do tohoto sporu zasáhl okresní hejtmán, vyzval k posudku znalce, zda nepatří socha do historických památek. Na základě toho zakázal odstranění a nařídil obci dát udělat novou hlavu odpovídající původní. Uděláním hlavy pověřena sochařská škola v Hořicích. K nasazení nové hlavy nedošlo, neboť v roce 1925 při čištění rybníčka se našla hlava původní, kterou dal nasadit farář Vrtička.

Zásobování stále vázne. Obec podává protest proti nespravedlivému přidělu potravinových lístků. Má však brzy nastat zlepšení nákupem obilí a mouky v Americe. Na úhradu toho jest vybírána moučná dávka (povinná státní půjčka), jejíž rozpis na jednotlivé občany provedla finanční komise.

Stále ještě nezdravý jev v národním hospodářství je mnoho peněz v oběhu v rukou lidu a dle toho neúměrně vysoké ceny. Na odstranění toho je uzákoněna dávka z přírůstku hodnoty, tj. z rozdílu ceny nemovitostí k 1.6.1914 a k 1.6.1921 byla vypočtena dávka. Dnes neznám klíč neb %, ale z hospodářství as 6 ha činila dávka 5 – 7.000 Kč podle bonity půdy a jakosti budov. Na zaplacení dávky mohlo být do určitého procenta užito zadržných peněz při výměně kolkovaných za nové.

K 15. únoru 1921 měly Ohnišťany – Staré a Nové – 98 + 43 popisných čísel a 490 + 206 obyvatel.

Josef Hanuš

Mateřská škola Ohnišťany

Tak nám opět končí školní rok a uteklo to jako voda. Letos nám ho hodně znepríjemnil covid-19 a s ním spojené uzavření MŠ, nemluvě o nařízeních vlády, které jsme byli nuceni všichni dodržovat, stres a čekání tzv. „na lepší časy“. Věřím, že bude zase dobře. Se sluníčkem nabereme novou sílu a energii a vrátí se nám úsměvy do tváří. Z dětí bude vyzařovat štěstí a všude znít jejich smích. Víím, moc se nám po tom všem stýskalo. Snad nás ta doba donutila se zamyslet nad tím, že na světě nejsme sami, že tady je příroda, kterou bychom měli opatrovat a chránit a také být jeden k druhému ohleduplní. Samozřejmě další a další věci, ale o tom tu nechci psát.

Chci vás provést posledními třemi měsíci školního roku 2020/2021. Měsíc duben jsme s dětmi prožili vítáním jara a chystáním se na čarodějnice. Děti se učily poznávat jarní kytičky, stromy, keře. Kreslily pastelkami, malovaly barvami, vyráběly, cvičily, jen zpívat jsme ještě nemohli 😞. Poslední den v měsíci si děti užily den plný kouzel a tajemna „Čarodějnice“. Prošly se v kostýmech po vsi, uvarily čarodějnický lektvar, soutěžily a opékaly burty. V květnu jsme se chystali na školu v přírodě, kterou jsme si opravdu užili. Letos pod názvem „Cesta do pravěku“. Děti přivítala dinosauří země, kde malovaly na trička, soutěžily na olympiádě, hledaly poklady, tancovaly na pyžamovém báli. Moc jsme si to užili. Dokonce nás navštívila i pravěká žena. Velké poděkování patří zastupitelstvu obce Ohnišťany za sponzorování autobusu na školu v přírodě. **DĚKUJEME!** Nesmím také zapomenout na zápis dětí do mateřské školy, který proběhl rovněž v měsíci květnu. K zápisu přišlo 8 dětí a 7 jich bylo přijato. Bohužel jedné žádosti nebylo vyhověno z kapacitních důvodů MŠ. Máme tedy školíčku plnou – 28 dětí. Děti z Ohnišťan, ze Starých Smrkovic,

z Tereziňích Darů, z Hořic. Červen jsme zahájili MDD, který se konal na místním fotbalovém hřišti. Soutěže pro děti zajistily paní učitelky. Děti měly také k dispozici skákací hrad, který nám zapůjčili a sponzorovali Píchovi. **MOC DĚKUJEME!** Velké poděkování patří také rodičům Emičky Fišerové za sponzorské dary pro předškoláky a do mateřské školy. Dále Snopkovým za sponzorské dary pro děti při soutěžích na Crosfit hrách.

Velká sláva byla pasování předškoláků na školáky, která proběhla opět na místním fotbalovém hřišti, a to z důvodu momentální rekonstrukce MŠ. Školka bude mít totiž nový „kabátek“. Na školce se dělá nová fasáda, kterou zajišťuje Obec Ohnišťany. Děkujeme a těšíme se na finále. V létě bude rekonstrukce pokračovat bouráním a opravováním podlah, pokládáním nové podlahové krytiny ve třídě. Čeká nás hodně práce, ale ten výsledek bude určitě stát za to.

Ráda bych poděkovala celému zastupitelstvu obce za spolupráci a podporu, za zvelebování naší školky, za pomoc kdykoliv je potřeba! Paní starostce děkuji za komunikaci, za to, že je taková, jaká je. Děkuji Evi!

Užijte si klidné pohodové léto plné sluníčka. Hodně zdraví všem!

Za mateřskou školu Radka Valášková, ředitelka MŠ

Crosfit hry Ohájo

Dámy a pánové, vážení příznivci Crosfit her Ohájo, závody skončily a nyní nastal čas ohlédnout se za tím, jak to celé probíhalo.

Je až neskutečné, že letos proběhl již čtvrtý ročník našich závodů. Stejně jako loni měla akce velmi nejistý osud. Covid zkrátka ovlivňuje naše životy víc, než bychom si sami přáli. Vše nakonec dobře dopadlo a my jsme si mohli na místním hřišti tradičně zazávodit.

Ještě než se dostanu k průběhu celého dne, musím zmínit, že letošní ročník byl zajímavý dvěma novinkami. Tou první byl fakt, že jsme se jako organizátoři rozhodli podpořit nábor nových dárců do registru krvevorných buněk. Ve spolupráci s Václavem Dunovským z Dunovský Peugeot Rallye Team, Ikemem a nadací Kapka naděje jsme otevřeli problematiku dárcovství a vyzvali přítomné k zaregistrování se do databáze dárců. Nic Vás to nestojí, ale může se stát, že někomu zachráníte život. Pokud Vás to stále zajímá a chcete se dozvědět více, můžete tak učinit na stránkách www.darujizivot.cz, nebo na www.kapkanadeje.cz. Bohužel, původní plán se z důvodu covidových opatření nepodařilo uskutečnit, proběhla proto záložní varianta s tím, že jestli to situace dovolí, uděláme velké seznámení s velkým překvapením příští rok.

Druhou zajímavostí bylo, že se naše závody staly místem, kde proběhla premiéra výjimečné posilovací konstrukce – modulární systém, který Vám umožní komplexní trénink kdekoli a kdykoli. Konstrukce navíc roste a skládá se podle Vašich požadavků. Více se dozvíte na www.mopo-cz.cz.

Pojďme se ale již podívat na průběh samotného závodního dne. Vše začalo, jak již je zvykem v únoru, kdy jsme začali oslovovat sponzory, vymýšlet trať, shánět překážky a – samozřejmě trénovat. To proto, že si chceme závody užít z obou stran – jako organizátoři, i jako závodníci. To nám dává možnost více se vcítit do Vašich pocitů a zapracovat na tom, aby byl další ročník o něco lepší, než ten předchozí.

Sobotní dopoledne se neslo ve znamení příprav. Přichystali jsme trať pro dospělé, souběžně také trať pro naše nejmenší. Než jsme se nadáli, bylo po obědě, začali se sjíždět závodníci. Rozjela se registrace a po ní již tradiční prohlídka trati.

Poté jsme již začali závodit. Souběžně s hlavním závodem se otevřela trať také pro děti. Ty závodily s maximálním nasazením a někteří si trať proběhly i vícekrát. Odměnou jim byla medaile, Gladiátorský náramek a k tomu nějaká ta dobrota.

První závodnice vyrazila na trať zhruba v půl druhé. Přestože se jednalo o třináctiletou juniorku, podala výborný výkon a zaslouží si náš obdiv, protože celou trať zdolala bez zaváhání. Po ní se s trati velmi dobře vyrovnaly i ostatní dámy a i přes teplo a dusno, které přešlo do vydatného deště, si udržely svěží výraz až do samého konce.

Po ženách následovala kategorie Hobby. Trať byla mokrá a kluzká, přesto se pánové nevzdali, ke svému pokusu nastoupili, a všichni se, nezranění, probojovali až do cíle.

Poslední kategorie, Profi, se dostala ke slovu přibližně v půl páté. I přes velmi přátelskou atmosféru, která po celý den mezi závodníky panovala, ani jeden z borců nedal nikomu nic zadarmo a proto jsme mohli být svědky úctyhodných výkonů. O vyrovnanosti celé kategorie svědčí i výsledné časy. Podle oficiálních výsledků totiž prvních pět závodníků skončilo v rozmezí 21 vteřin.

A výsledné pořadí je zde:

Ženy:

Příjmení	Jméno	Pořadí
Svobodová	Mirka	1
Dohnalová	Nikola	2
Vavrušová	Eliška	3
Kalivodová	Barbora	4
Popeláková	Hana	5
Vrbová	Andrea	6
Plchová	Barbora	7
Linhartová	Nela	8

Vítězka v kategorii „Ženy“
Svobodová Mirka

Muži Hobby:

Příjmení	Jméno	Pořadí
Jiríček	Adam	1
Šulc	Roman	2
Šmídek	Ondra	3
Jelínek	Michal	4
Čáp	Tomáš	5
Novotný	Aleš	6
Drašar	Daniel	7
Bíma	Jakub	8
Hnát	Josef	9
Vondráček	Jan	10
Vondráček	Jakub	11
Jirsa	Brian	12
Jirsa	Marek	13
Štancel	Jan	14
Šeps	Jiří	15

Muži Profi:

Příjmení	Jméno	Profi:
Roza	Dominik	1
Novotný	Petr	2
Knytl	Pavel	3
Zelený	Jakub	4
Štěpán	Pavel	5
Snopko	David	6
Bala	Martin	7
Němec	Jan	8
Bartoš	Jan	9
Linhart	Jakub	10

A nyní k tomu, proč jsem psal výše o oficiálních výsledcích. Po vyhlášení se ke mně dostalo video se záznamem běhu jednoho z Profiků. To video bylo nestříhané a dokumentovalo celý soutěžní pokus onoho člověka. Video končí přeběhnutím cílové čáry v čase 8:52. Ten dotčený to nechtěl řešit oficiálně, proto jej nebudu jmenovat. Tímto se mu jménem realizačního týmu hluboce omlouvám. Celá záležitost mě velmi mrzí a budu se snažit zajistit, aby se taková situace již neopakovala. Pro Vás, ostatní závodníky v kategorii Profi to znamená, že máte velkého soupeře, který bude chtít určitě příští rok zvítězit oficiálně. A já věřím, že mu to nebudete chtít umožnit jen tak a pořádně do příštího roku potrénujete.

Poté, co poslední závodník proběhl cílem, jsme uspořádali ještě také již tradiční soutěž v planku (prkně, chcete-li). Mezitím jsme spočítali výsledky a provedli vyhlášení.

Následovalo rozloučení, poděkování a úklid trati. Večer pokračoval poslechem hudby, konzumací dobrého pití a ještě lepšího jídla, přičemž jsme rozebrali důkladně průběh celého dne.

Nastal čas na děkování. Velké díky patří Vám, kteří jste na závody přijeli, zúčastnili se a dali celému dni neopakovatelnou a skvělou atmosféru. Díky patří také všem, kteří přiložili ruku k dílu a pomohli se stavěním trati, úklidem překážek, jako rozhodčí, nebo ve stánku s občerstvením. Smekám před Vámi všemi, odvedli jste skvělý kus práce.

Velký dík patří také našim sponzorům. Věcné ceny nám věnovaly firmy Shybyj.cz, Pivovar Lindr Mžany, X-iont.cz, Gladiátorrace a výrobce výborných domácích moštů Vondráčkův mošt. Na trati jste mohli potkat překážky z dílny Gladiátorrace, konstrukce od Uměleckého kovářství Josef Hnát, nebo novinku na českém trhu, unikátní mobilní a modulární konstrukce od MOPO-CZ. Logifity a olympijskou osu zapůjčil jeden ze závodníků, Dominik Roza. Vítězové dostali poháry, které, stejně jako medaile sponzorovala Obec Ohnišťany a k tomu navíc nádhernou květinu od Květinářství Markytka z nedalekého Nového Bydžova.

Všichni jste si mohli prohlédnout katalog a odnést slevový kupon na nákup VivoBarefoot – bot, které jsou maximálně šetrné k Vaší noze a poskytují možnost přirozené chůze.

K poslechu hrálo duo výborných diskžokejů z auta, které nám zapůjčila Autotransport RomanWojcik sídlící v Šaplavě.

Zvlášť bych rád poděkoval všem, kteří se rozhodli díky naší akci vstoupit do Registru dárců krvevorných buněk. Každý, kdo tak učiní je hrdina s chutí zachraňovat životy ostatních. Poděkování patří také všem, kteří přispěli dobrovolným startovním na dětském závodě. Vybrané peníze poslouží jistě dobrému účelu v naší mateřské škole.

A na úplný závěr bych Vás rád pozval na další akce pořádané v naší obci. Sledujte obecní stránky, www.ohnistany.cz a dozvíte se víc. A již nyní se můžete těšit na další ročník jedinečného závodu Crosfit hry Ohájo.

David Snopko

Několik momentů z crosfitu

Školení First responder v Ohnišťanech

tický externí defibrilátor. Kupovali jsme jej s myšlenkou, že bude sloužit k záchraně životů nejen v obci, ale i v přilehlém okolí. K tomu ale je potřeba dostat od Záchrané zdravotnické služby školení. Bez něho „záchranka“ nepředá informaci a tzv. first respondery k pacientovi nepošle. Kvůli situaci, která sevřela celý svět nebylo možné toto školení uspořádat. Díky zmírnění situace jsme se dočkali až letos na jaře. I přesto jsme již jednou služeb tohoto přístroje využili. Sice neúspěšně, ale dle slov záchranky byla naše první pomoc na profesionální úrovni.

Ale zpět ke školení. Pro velkou pracovní vytíženost jsme se rozhodli přizvat na tuto událost i další zájemce, dobrovolníky, kteří budou schopni vykrýt časy, kdy je většina členů jednotky v práci. Nakonec nás bylo celkem 15 a proto jsme se rozdělili do dvou skupin. První skupina se školila 19.3., ta druhá potom 23.4.

Obsahem kurzu bylo zejména seznámení s funkcemi AED a protože se jedná o přístroj,

který se používá při zástavě srdce, tak se okolo tohoto tématu točilo celé tříhodinové setkání. Lektorka, zkušená záchranářka, nás v první části školení seznámila s teorií – jak se rozpozná zástava (a není to tak jednoduché, jak si myslíte), dozvěděli jsme se například co je to gasping a proč se jím nenechat zmást, jak správně probíhá resuscitace a na co si během ní a před ní dávat pozor.

V druhé části školení jsme si právě získané dovednosti mohli (spíše museli) vyzkoušet na profesionální figurině. Všichni jsme si vyzkoušeli jak připojení AED, tak nepřímou srdeční masáž a použití ambuvaku. Odměnou nám bylo počítačové vyhodnocení, kde se každý z nás dozvěděl, jak dobře si vedl. Odcházel jsem odtamtud sice zpocený, ale plný nových informací a zkušeností.

V dnešní době máme tedy v obci 15 first responderů. Lidí, kteří kdykoli bude třeba vyrazí za pacientem a zajistí první pomoc do doby, než přijede sanitka. I když doufám, že to nebude potřeba příliš často, těší mě, že jsme připraveni pomáhat spoluobčanům zase o trochu víc a lépe.

Na závěr bych touto cestou rád poděkoval všem, kteří se do kurzu přihlásili za jejich odvahu a obětavost – v dnešní době není ani jedno samozřejmost a je potřeba si toho vážit.

David Snopko

Uklidme svět, uklidme Česko, uklidme Ohnišťany

z přírody sám nezmizí...“ Opět jsme uklízeli ve spolupráci s našimi myslivci a rozdělili si jednotlivé úseky. Že i toto je u nás akce pro všechny generace potvrzuje fakt, že nejmladší účastníci bylo deset měsíců a nejstarší byla dáma v nejlepších letech (snad mi to promine). V malých skupinkách a s dostatečnými rozestupy jsme dohromady nasbírali 70 pytlů odpadu o celkové hmotnosti téměř 1 tuna. Sebrané úlovky si můžete prohlédnout ve fotogalerii na našich webových stránkách. Děkujeme Romanovi a Alešovi za pomoc s odvozem odpadu. Děkujeme všem, kteří se úklidu zúčastnili. Děkujeme, že pomáháte.

Eva Jiříčková

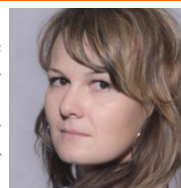

I přes stále v té době platná opatření, jsme se, v sobotu 27.března, opět připojili k celorepublikové akci Uklidme svět, uklidme Česko. Tentokrát pod heslem „Odpad

Ohnišťanská šipkovaná

Jednoduchá, obyčejná hra s plněním různých úkolů, ano, to je správná šipkovaná. Tak, abychom Vám Všem připomněli tuto hru, uspořádala dne 22.5.2021 naše obec šipkovanou pro ty, kdo si chtěl připomenout dětství a dětem zpříjemnit od-

poledne.

Jednalo se první akci, která v tomto roce mohla být realizovaná. Tak, jak celá tato doba je neobvyklá, tak i tato akce v sobě nesla neobvyklost, jelikož start byl na dětském hřišti na návsi a cíl v požární nádrži. Ze startu do cíle jste se posílali sami, dle informačních tabulí a samozřejmě šipek, jako správná šipkovaná. Různé úkoly, které jste měli plnit snad děti i dospělí něco naučili, např. co nepatří na dětské hřiště? No přeci „hovínko“! a další a další úkoly, namalované i na silnici. U vodárny na Vás čekalo opékání buřtů a složení papírové lodičky, buh ví, kam všechny ty lodičky dopluly....

I v cíli odměny a občerstvení pro naše nejmenší.

Vzhledem k počasí se akce vydařila, děkujeme všem za účast a těšíme se zase někdy příště.

Lenka Čápková

V minulém zpravodaji se moc příznivých vět neobjevilo, což měla za následek tehdejší situace, která díky koronaviru nedovolila spustit jarní část sezóny a zneprjemňovala i kdejakou samotnou údržbu kondice. Ovšem zdá se, že s letním obdobím přicházejí lepší časy a budoucnost, co se minimálně fotbalového dění týká, bude moci být zase o trochu růžovější.

Co Nás tedy čeká a na co se můžeme těšit? Víme, že rozehraný ročník se už podruhé předčasně ukončil a začne se zase od znova novou sezónou. Dle aktuálního plánu by se mělo začít 31.července prvním kolem hradeckého okresního poháru a mistrovský zápas čeká místní hráče o týden později, na pouťový víkend 7.srpna. Takový je prozatím plán, který doufejme nic nenaruší.

Přihlášky do soutěží jsou možné do 18. července, poté bude možnost dozvědět se, zda se nějaký tým, například vinou situace z posledních měsíců odmítl nebo nemohl přihlásit, což by mohlo mít za následek nějaký přesun týmů mezi

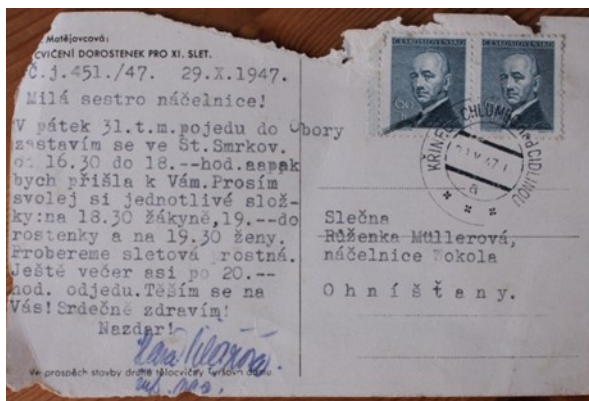
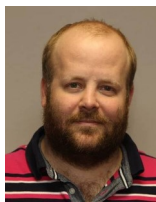
jednotlivými soutěžemi.

Poté zřejmě dojde, i vlivem dalších rozvolnění, k nastolení podmínek, za jakých bude možné hrát soutěžní zápasy. Snad už se nemusíme obávat nějakých drastických opatření, jelikož lidé už jsou naučení, jak se správně chovat a i aktuální situace dodává naději.

Samotní hráči jsou už jistě netrpěliví, až budou moci opět rozběhnout kolotoč zápasů, mají nějaké dva měsíce na přípravu, momentálně probíhající EURO turnaj může být připomenutím taktických úkonů. Snad budou podávat takové výkony, aby jejich fandové byli spokojeni.

Filip Matějka

Archivní snímky Sokola. | Foto: Se souhlasem Lenky Čápkové

Zdroj: <https://hradecky.denik.cz/ctenar-reporter/pohlednice-se-znamkami-prezidenta-beneše-vydava-zajimava-svedectvi-20210324.html>

FOTO: Pohlednice se známkami prezidenta Beneše vydává zajímavá svědectví

Čtenář reportér

Rubrika „Čtenář reportér“ vás baví a z toho máme velkou radost. Získáváme řadu zajímavých příběhů. Jako tento. Díky spolupráci s Českou obcí sokolskou k nám doputovala poněkud „okousaná“, ale velmi zajímavá pohlednice z roku 1947. O adresátce nám napsala její vnučka - Lenka Čápková. Není bez zajímavosti, že organizační geny se v tomto případě přenesly. I Lenka Čápková je velmi aktivní při organizaci dění v obci a vše pečlivě fotodokumentuje. Její manžel Tomáš zase moderuje řadu společenských akcí v obci.

Teď už Lenka Čápková: Díky jedné nalezené, okousané pohlednici adresované náčelnici Sokola v Ohnišťanech, Růžence Müllerové, ze dne 29. 10. 1947 (Cvičení dorostenek pro XI. SLET), jsem se dostala k napsání tohoto článku. Nebyla to žádná herečka, spisovatelka, ale úplně obyčejná dívka z malé vesničky, moje babička. Růžena Vrbová (roz. Müllerová) *20. 12. 1925 v Ohnišťanech (tehdy ještě okr. Nový Bydžov). Není jednoduché napsat něco o mé babičce, jelikož se nedá shmout celý její život do pár vět. Nemůže mi poradit, protože už nežije, ale určitě by mi řekla: „Prosím tě, nech toho! Nic nepiš, vždyť není co“!

Když procházím fotky z dob jejího mládí (cca r. 1945), srší z mé babičky, radost, pohoda, štěstí a krása mládí. Cvičila v Sokole, jezdila na motorce, trávila čas se svými kamarády a pomáhala v domácnosti se svou sestrou, jak to tak bývalo. Celý svůj život prožila v obci Ohnišťany, což je vesnička nedaleko Nového Bydžova.

Babička se provdala za Václava Vrba, spolu měli 3 syny, které společně vychovávali. Doma měli hospodářství, tak se musela pěkně „otáčet“, aby vše zvládla. Tři kluci „rošťáci“ jí určitě dali pěkně zabrat. Později s manželem postavili domek - vilku, která stojí dodnes čp. 41. Pracovala v tehdejší JZD, kam jsme jako děti za ní velmi často chodily. Prožívala normální vesnický život, který přinesl radosti, starosti, ale i smutek. Tehdejší režim ji na rok uvěznil manžela, bohužel jim zemřel jeden ze synů (6 let) a manžel jí zemřel v pouhých 56 letech. Babička zůstala sama se svými syny a jejich rodinami. Jak ji pamatuji já, už se tolik nesmála, byla spíše zádumčivá, přemýšlivá.

Žila pro svá vnoučata (3 chlapce, 1 děvče) a své dva syny Jiřího a Václava. Děti i vnoučata jí dávali sílu žít dál, hlavně nejstarší vnouček Václav, který přišel na svět ani ne měsíc před tím, než babičce zemřel manžel.

Až v pozdějším věku, jsem postupně zjišťovala více informací o mé babičce (o rodině) a přišla na to, proč občas bývala smutná. Dnes se jí vůbec nedivím. Ráda vzpomínám na její štrůdl, meruňkové knedlíky, to už totiž nikdo neumí udělat, tak jako ona, ale hlavně na ni samotnou. Byla to velmi silná žena, s kterou se život nemazlil. Pamatuji si, když mi říkala: „Hlavně vám přeji, ať nikdy nezažijete měnu a válku“! (myslela tím měnovou reformu v roce 1953). O zbylých svých trápeních, nemluvila, měla je v sobě. Oba synové a její čtyři 4 vnoučata žijí v Ohnišťanech. Myslím, že by z toho měla radost a už by měla 9 pravnoučat (6 dívek a 3 chlapce). Za čtyři roky by jí bylo 100 let. Kdo jste ji znal nebo znáte, vzpomeňte na tuto dámu, třeba právě ze vzpomínek na slet, Sokol nebo jen ze života.“

Lenka Čápková – vnučka

A jak na slet 1948 a na náčelnici Sokola Ohnišťany Růženu Vrbovou (roz. Müllerovou) vzpomíná jeho účastnice Lidmila Štraufová, která je zapálenou dokumentaristkou Ohnišťan?

Cvičila jsem za dorostenky a náš nácvik řídila Růžena Müllerová. Učily jsme se to v sále v Machkú a paní Machková byla náš jediný divák. Cvičily jsme skladbu s bílými kroužky. Měly jsme modré oblečení. Nejdřív se konaly slety obvodní, okresní a župní a vybírali se ti dobří. Prošli jsme až do celostátního sletu. Žáci skončili na okresní úrovni, ale my, dorostenky, jsme jely do Prahy. Tehdy tím žil úplně každý! Snad celá vesnice nás vyprovodila na nádraží, kde jsme nastoupily do vyzdobených nákladních vagónů a s velkým jásotem jsme vyjely. V Praze jsme bydlily v nějaké škole, ale tam jsme pouze přespávaly, jinak jsme byly stále na stadionu a nacvičovaly naše vystoupení. Byl to velký rozdíl – cvičit na Strahově nebo v Machkově hospodě! Stále jsme hledaly své značky a teprve po zhlédnutí cvičení dorostenek jsme pochopily, jak je ta značka důležitá, protože stál-li někdo mimo ní, tak úplně rušil celkový dojem.

Velkým zážitkem byl také průvod dorostenectva Prahou. Ulice byly opět plné diváků, kteří na nás volali a mávali nám. A po samotném cvičení na Strahově jsme nemohly pochopit, proč nás diváci objímají a pláčí! Ty emoce a veliké dojetí jsme tehdy nechápaly, to až teď, kdy toto píš! Kolem nás bylo plno Sokolek žen a mužů – ti nás hlídali. Ale my cítily, že se mezi nimi děje ještě něco jiného, třeba jsme slyšely – ne, teď ne, až tu nebudou ty děti. Nevěděly jsme, co se chystá, to všechno přišlo až později. My odjely a střídaly nás ohnišťanské ženy. A to už se v Praze začaly dít věci – vždyť byl rok 1948. Prezident Beneš už nebyl prezidentem, ale byl jím Gottwald a lidé ho nechtěli! Sokolové pořádali veliké a bouřlivé průvody na hrad a vyvolávali různá hesla, např. "Chceme prezidenta na hradě a ne v Sezimově zahradě" a jiná další. Hned na místě byli zavírání a později souzení. Nešťastná doba – nešťastné události – nešťastní lidé!

A pak – konec Sokola! Slety opět začaly po dlouhých letech. Slet XII. byl až v roce 1994. Lidmila Štraufová - účastnice
Zde je nutno podotknout, že členové Sokola byli nejvýraznějšími protestujícími proti komunistickému převratu. Známa jsou svědectví, že když pochodovali před tribunou, kde stál Klement Gottwald, tak všichni ostantativně odvrátili tvář na druhou stranu. „Průvodu se účastnilo kolem 85 000 osob. Na místě bylo zatčeno několik desítek sokolů, po sletu bylo na 11 000 členů vyloučeno a perzekuováno. XI. všesokolský slet 1948 se stal největší sokolskou slavností všech dob. Brzy po jeho skončení ale skončila na dlouhých 46 let také činnost České obce sokolské,“ uvádí spoluautorka mnoha výstav o historii Sokola Kateřina Pohlová.

Připravil Jiří Reichl, mluvčí České obce sokolské

Lidmila Štraufová - účastnice

Zde je nutno podotknout, že členové Sokola byli nejvýraznějšími protestujícími proti komunistickému převratu. Známa jsou svědectví, že když pochodovali před tribunou, kde stál Klement Gottwald, tak všichni ostantativně odvrátili tvář na druhou stranu. „Průvodu se účastnilo kolem 85 000 osob. Na místě bylo zatčeno několik desítek sokolů, po sletu bylo na 11 000 členů vyloučeno a perzekuováno. XI. všesokolský slet 1948 se stal největší sokolskou slavností všech dob. Brzy po jeho skončení ale skončila na dlouhých 46 let také činnost České obce sokolské,“ uvádí spoluautorka mnoha výstav o historii Sokola Kateřina Pohlová.

Připravil Jiří Reichl, mluvčí České obce sokolské

Bitva na vrchu Gothard v Hořicích

Před více jak 598 lety se Jan Žižka z Trocnova u Hořic na Královéhradecku utkal se svým rivalem a přeběhlikem Čeněkem z Vartenberka.

Krvavá bitva, která podle pramenů trvala nečtyřhodinově, nakonec skončila Žižkovým vítězstvím. Co této bitvě předcházelo? Vartenberkové patřili tradičně k nejvýznamnějším šlechtickým rodům a Čeněk z Vartenberka to z této rodiny dotáhl bezesporu nejdále, a to i kvůli tomu, že v době husitských válek neustále měnil strany podle toho, jak mu to zrovna vyhovovalo. Čeněk z Vartenberka se stal po smrti svého otce Beneše v roce 1385 hlavou a dědicem celého Vartenberského rodu. Pod jeho vládou tak spadal nejen bohatý Jičín, ale i menší obce jako třeba Veselí (dnes Vysoké Veselí). Součástí jeho panství byly také hradby Veliš, Trosky a Kost. Po již

čtvrté zradě Čeněka z Vartenberka, který střídal válečné strany podle toho, která zrovna vítězila, ztratil Jan Žižka s proradným šlechticem trpělivost. Rozhodl se s vojskem orebitů napadnout a ovládnout Vartenberkovo území - východní Čechy.

Na útočnou výpravu vyrazil již zcela slepý Žižka ve společnosti Diviše Bořka z Miletínka. V táboře Vartenberka, který vyrazil proti husitům, byli další šlechtici, zejména Arnošt Flaška z Pardubic, Jindřich Berka z Dubé, ale také Jan Ohništko ze Smidar. Tentokrát se Vartenberk nehodlal pokorit, ani se nesnažil opět změnit stranu. Věděl, že tentokrát je celá věc už osobní, Žižka hodlal cíleně napadat pouze jeho državy, a bylo nutné je bránit mečem.

Dne 20. dubna roku 1423 se obě vojska setkala u návrší sv. Gotharda nad obcí Hořice. Na Gothardu stálo vojsko husitské, což byla zřejmě zásluha Bořka z Miletínka, neboť on vybíral bojiště a celý kraj velmi dobře znal. Naopak Žižka zde doma nebyl a jistě si tak nechal rád poradit. V defenzivním postavení tu stálo v bojovém útvaru 120 vozů, známé husitské zbraně, díky kterým husité vyhráli již spousty bitev. Vůz sloužil jako svého druhu malá pevnost. Obsazený houfem bojovníků se sudlicemi, cepy a sekerami a podpořen spoustou palných zbraní, byl velmi dobrou obranou před jízdním útokem. Na Gothardu měl Žižka ve svém ležení zhruba 3000 pěšáků a jen 300 jezdců. V jeho taktice jízda nehrála velkou důležitost, spíše plnila roli průzkumnou, podpůrnou, nebo měla v pravou chvíli zaútočit na slabnoucího nepřítele. Existují dva základní pohledy, které se odvíjejí právě od toho, co měl Vartenberk k dispozici a jak se vlastně rozhodl bitvu vést. Klasický pohled říká, že Vartenberk nařídil svým jezdcům sesednout z koní, protože již věděl, že jízda je proti vozové hradbě neúčinná. V čele svého opěšalého vojska pak vyrazil na Gothard proti vozové hradbě. Odtud na jeho šiky přšely střely z tarasnic, hákovnic a pišťal i šípy samostřílů a kuší. V útočícím vojsku musely napáchat velké škody, přesto se opěšalí jezdci dostali až na vrchol, kde nastala klasická řež muže proti muži. Oslabení a vyčerpaní Vartenberkovi bojovníci ale nedokázali husity porazit, navíc mezi ně vpadla husitská jízda, která dílo zkázy dokonala. Jezdci zahnali zbytky armády zpět pod Gothard a Vartenberk s osobní družinou musel prchat z bojiště, zatímco na válečném poli zanechal spoustu výzbroje. Dobové zprávy hovoří o tom, že „přišel o všechny vozy a děla“. Právě zmínka o vozech a dělech by nás ale měla upozornit na to, že s touto interpretací bitvy není všechno v pořádku. Pokud měl s sebou Vartenberk děla a vozy, proč je nepoužil? Musel vědět, že ani jeho pěší vojáci, kteří navíc nebyli v nijak zásadní početní výhodě, nemají při útoku do kopce příliš dobré šance. Vartenberk mohl pod Gothardem rovněž postavit vozovou hradbu a za ní umístit děla úplně stejně, jako to udělal Žižka. Pak by dávaly smysl i historické texty mluvící o tři hodiny trvající řeži, kdy se štěstí klonilo na tu či onu stranu. Obě linie vozové hradby mohly proti sobě pálit a v určité chvíli snad Vartenberk zaútočil, ale určitě to nebylo po tak naivním a jednoznačném průběhu. Ale to už spekulujeme, průběh bitvy mohl být jakýkoliv, detaily neznáme, jen výsledek. Vartenberk bitvu s velkými ztrátami prohrál a musel uprchnout. Žižka postupoval dál, dobyl hrad Kozojedy, jeho posádku nechal upálit a pokračoval ve svých výbojích. Hořická bitva byla největší, kterou Čeněk z Vartenberka svedl. Nedopadla podle jeho představ, ale zachránil si život a nakonec nepřišel zkrátka ani na svých statcích. Byl zkušený politik a na Svatohavelském sněmu už zase sprádal další plány proti Žižkovi. Ani jeden z obou válečníků to nevěděli, ale mnoho života jim nezbyvalo. Žižka zemřel necelý rok po bitvě u Hořic, Vartenberk ho následoval rok poté, když na svém hradě Veliši skonal na morovou nákazu. Po vítězství v této bitvě se husitské houfy rozptýlily po kraji verbovat další vojáky a dobývat tvrze přívrženců Čeněka z Vartenberka. V následujícím roce 1424 byly husitským vojskem dobyty a zcela vypáleny tvrze v Mlázovicích, Černínu a v Ůlibicích. Z toho si lze učinit představu o početní převaze husitských oddílů, které dobývaly menší vesnická panská sídla. Tak přišla řada i na Smidary, Smidarskou Lhotu a Ohnišťany - jejich majitelé byli totiž přívrženci Čeněka z Vartenberka.

vrchu Mohejlíku" je pomník veden jako kulturní nemovitá památka, autoři Šešina a Vašata z Hořic, postaven byl nákladem Josefa Šťastného, rovněž z Hořic, v roce 1893. Celá mohyla svým vzhledem připomíná jinou mohylu, a to Lví pahorek ve Waterloo. Ten však byl postaven jen několik let po bitvě u Waterloo (jeho autorem je Jean-François Van Geel), zatímco mohyla na Hořelídu čekala na svou stavbu 470 let. Co spojuje oba pomníky není jen někdejší bitva. Na obou místech tvoří pomník umělé návrší se lvem na vrcholu. Waterloo zůstalo Waterloo, z Hořelídu se postupem času stal Mohejlík. Lví pahorek u Waterloo je vysoký něco málo přes čtyřicet metrů, na vrchol k soše lva vede 226 schodů u nás jen 22, i výškou je návrší podstatně nižší. Výjimečnost mohyla na Hořelídu je i v tom, že celá byla zbudována za peníze jediné osoby - hořického vinárníka Josefa Šťastného z vinárny v domě U božích bojovníků.

Na místě, kde údajně bitva skončila, je umístěn pomník. Tento pomník husitské bitvy u Hořic se nachází směrem na jih od Hořic u obce Chvalina na vrchu Mohejlík, dříve Hořelíd. Tento pomník si nyní blíže popíšeme. Materiálem pomníku je světlý pískovec. Na návrší mohyla vede celkem 22 schodů. Sokl sochy je vyzděn ze čtyř řad nestejně velkých a hrubě opracovaných pískovcových kamenů. Na podstavci je umístěn nízký, širší hrubě opracovaný kvádř, na němž spočívá v pískovci ztvárněný dřevěný husitský válečný vůz, sbitý z prkenných fošen, na čtyřech kolech. Z přední strany vozu je v reliéfu provedený husitský štít (pavéza) a na něm kalich. Za kalichem vyčnívají konce husitských zbraní (meč, kopí s hákem, sudlice, cep, řemdíh, kuše) a buben. Na voze sedí lev v nadživotní velikosti, s mírně ukloněnou hlavou. Dole vlevo od mohyla stojí mohutný, hrubě opracovaný kamenný kvádř s mírně vpadlým nápisovým polem s již špatně čitelnými vlasteneckými verši J. Šťastného z Hořic. Pod názvem "Husitská mohyla na

Historie domu číslo popisné 56

Tímto povídáním se dostávám k jednomu velmi starému, dnes už neexistujícímu domu, který zde ještě donedávna stával. V něm v roce 1788 bydlel a vlastnil ho Jan Filip. O 100 let později v roce 1869 tam žilo neuvěřitelné množství lidí. Vůbec si nedovedu představit, jak se tam všichni vešli! Mezi jinými majiteli byl i Nosek a od něj objekt koupil Rodr z Loučné Hory. Přistěhoval se tam i s otcem a oženil se s Marií Šulcovou ze Šaplavy. Narodily se jim dvě děti, ale jejich otec ač mladý, brzy zemřel. Jeho syn Josef

Škoda Antonín	narozený	1827
Škodová Anežka, manželka	narozená	1836
Škoda Jan, syn	narozený	1862
Juklová Kateřina	narozená	1835
Juklová Marie, dcera	narozená	1859
Jukl Václav, syn	narozený	1862
Ulrich Jan	narozený	1821
Ulrichová Dorota, manželka	narozená	1818
Ulrich Josef, syn	narozený	1852
Ulrich Jan, syn	narozený	1852
Rosůlek František	narozený	1833
Rosůlková Anna, manželka	narozená	1836
Rosůlek Václav, syn	narozený	1855
Rosůlek František, syn	narozený	1858
Rosůlková Marie, dcera	narozená	1864

vstoupil později k tehdejšímu četnictvu. Jeho sestra Marie se provdala za strojvůdce Hrabánka a odešli do Nymburka. Jejich matka se znovu provdala a to za Josefa Sucharda z čísla popisného 57 a narodil se jim syn Stanislav. Ten se nikdy neoženil. S prací v hospodářství mu tam pomáhali manželé Emanuel a Božena Svobodovi. Po smrti pana Svobody se paní Božena nastěhovala k Suchardovým a pan Sucharda jí všechny majetek předal. Na závěr života onemocněla a pomoc paní Svobodové byla pro něj důležitá.

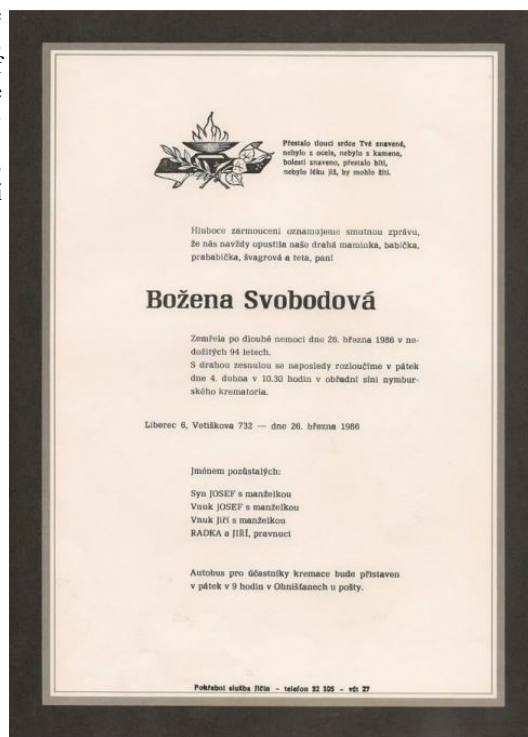
Pan Sucharda byl velice tvrdý muž. Myslím, že radosti a hezkých chvil zažil hodně málo. Právě tak podivný a tvrdý byl jeho konec života! Udělalo se mu špatně a paní Svobodová mě zavolala. Pohybovala se už těžce. On ležel na podlaze a co jsem mohla udělat? Zavolala jsem prvního člověka, který šel kolem domu. To byl Zdeněk Holý! Spolu jsme pana Sucharda uložili do postele, umyli jsme ho a převlékli a já zavolala lékaře. Pan doktor Svoboda mi řekl, že už pro něj nic udělat nemůže a že posílá sanitní vůz.

To už tam přišel soused pan Václav Bydžovský a taky se tam objevil pan Pour. Všichni jsme tam stáli kolem jeho postele, samí cizí lidé, jen pan Pour byl jeho bratranec a nikdo jsme mu pomoci nemohli – nebylo jak! Konečně přijela sanitka – muži ho naložili a auto odjelo. To byla poslední cesta pana Suchardy – sedláka z velkého ohnišťanského gruntu! Byl už v bezvědomí a ani se z něj už neprobral! Zemřel!

Paní Svobodová žila v tomto domě nějaký čas sama. Později odešla do domova důchodců do Obory. Po velice krátké době svého pobytu tam zemřela. Bylo jí 94 let. Její rodina celý objekt prodala Bydžovským číslo popisné 122.

Paní Božena Svobodová

Kdy že to bude?

Čas letí neuvěřitelně rychle! Je třeba myslet hodně dopředu, aby se všechno stihlo zachytit a připomenout! Říká se, že uplývání času je jediná spravedlnost na světě – utíká všem stejně! No, já nevím, ale v poslední době se mi zdá, že mně běží rychleji než ostatním a tak raději vše na co bych chtěla upozornit, řeknu s předstihem, abych to stihla vůbec říci!

Tak, vážení čtenáři a Ohnišťáci – pamatujte na to, že za pár let nastane rok 2028 a bude se vzpomínat a slavit sloučení obcí Nové Ohnišťany se Starými Ohnišťany na Ohnišťany. Sáhla jsem opět po obecní kronice a odtud opisuji: „Dne 11. listopadu 1928 bylo úředně uznané sloučení obcí na Ohnišťany a převzaty úřední spisy osady Nové Ohnišťany od Josefa Vláška. Obecním strážníkem od ½ roku je Václav Jelínek.“

Na papíru stačily dvě věty a obce byly sloučeny. Co tomu předcházelo ve skutečnosti a jak dlouho toto trvalo, to nám už nikdo nepoví – nikdo z pamětníků už nežije. Ale víme, že to trvalo dlouho, celé roky se toto připravovalo a neoficiálně to dávno existovalo. I samotní občané to brali tak, jakoby to byla jedna ves! Už v roce 1920 byl podán návrh na sloučení obou obcí! Byla zvolena aprovidační komise, jejíž členové byli:

Kvasnička Rudolf č. p. 52

Bydžovský Václav č. p. 22

Bydžovský Jan č. p. 53

Kysela František č. p. 103

Popek František č. p. 82

Holeček Jaroslav č. p. 107

Dále byla ustavena bytová komise:

Kysela František č. p. 103

Popek Karel č. p. 2

Kunt Václav č. p. 90

Trubač Antonín č. p. 132

Oficiální sloučení se úředně uskutečnilo až v roce 1928.

V reálu toto sloučení nastalo u domů Berglových č.p. 78 dnes už neexistující, u domu č.p.79 – dnes Marešových a č.p. 80 – dnes Popelákových.

Připomenutí onoho 1. listopadu 1928 může být příležitostí k velké oslavě, kdy dva proudy lidí – jeden ze směru od Malejch, druhý od Starejch, se sejdou někde na křižovatce – Obora – Staré Smrkovice – kde se mohutně pozdraví, poobjímají a povykládají si o tom zajdou do Obecní hospody. A já se na vás budu odněkud dívat a mávat vám!

L. Š.

Hasiči

Léto máme v plném proudu, a tak je nevyšší čas se ohlédnout za činností hasičů v jarních měsících. Ty byly stále ve znamení restrikcí a zákazů, což nám znemožnilo uspořádat tradiční akce (maškarní bál pro děti, pálení čarodějnic, atd.). Sbor byl tedy v útlumu, ale výjezdová jednotka měla napilno, protože požáry zakázat nešly a také se nám bohužel nevyhnuly.

21. dubna po 17. hodině nás vytrhl ze zahradních prací poplach s informací, že hoří na 4 místech v Oborském lese. Lesní požáry jsou z hlediska špatného přístupu techniky a všudy přítomné dřevní hmoty ty nejhůře uhasitelné. Proto s očekáváním nejhoršího naše jednotka dorazila na místo. Naštěstí se jednalo pouze o 1 ohnisko na kraji lesa, kde hořel pouze travní porost o rozloze asi 8 x 15 metrů. Požár se podařil uhasit už jednotce z Ostroměře, která dorazila na místo první. My a profesionální jednotky z Hořic a Jičína jsme na místě nemuseli zasahovat a vrátili jsme se na základnu.

O poznání horší byl druhý zásah. 16. května krátce po třetí hodině ranní nám ohlásil dispečink požár v Nevrtaticích. Jednalo se o požár dvou stodol a historické vojenské techniky v pokročilé fázi. Na místo dorazila naše jednotka jako první a započala hasit dvěma proudy a zamezovat dalšímu šíření požáru na okolní budovy. Následně dorazili profesionální hasiči ze stanice Hořice, Nový Bydžov, Jičín a dobrovolné jednotky z Ostroměře a Vysokého Veselí. Ty nasadili další proudy a po čtvrté hodině se požár podařilo lokalizovat. Úplně ho uhasit kolem půl osmé ranní. Dále naše jednotka držela dohlídku u požářiště až do osmé hodiny večerní a dohašovala skrytá ohniska, které se během dne objevila. Škoda způsobená požárem byla asi 1,5 milionu korun, ovšem historická hodnota zničené techniky je daleko vyšší. Za zmínku určitě stojí to, že Nevrtatice mají své hasiče, ale ti dělali, že se jich to netýká. Chápu, že nezasahovali u požáru, protože nemají výjezdovou jednotku, techniku a nedostali žádnou zprávu. Ale že se tam od nich nikdo neukázal během dne, zda s něčím nepotřebujeme pomoc nebo

nabídnout jídlo či pití, mě přijde dost ostudné.

Ale dost bylo negativních informací a teď z veselejšího soudku. Od června se situace v zemi změnila a mohly se konat opět hromadné akce. To nám hrálo do karet a mohli jsme uspořádat soutěž Crossfit hry Ohájo. O té se dozvíte v samostatném článku od D. Snopka.

Posledním počinem před uzavěrkou zpravodaje byla naše účast na netradiční hasičské soutěži ve Smrkovicích. Nejprve se běžela speciální štafeta, do které se zapojil celý soutěžní tým, a úkolem bylo dopravit vodu v kbelících od startu přes překážky až do cíle. Druhou soutěžní disciplínou byl požární útok. I přes to, že jsme ho před závodem netrénovali a měli v týmu nováčka, který běžel poprvé, tak jsme útok zvládli ze všech nejlépe. Časy štafety a útoku se sečetly a pouze drobné zaváhání při štafetě nás odsunulo na celkové druhé místo, za první Ostroměř. Na závěr proběhla ještě tradiční soutěž v pivní štafetě, kterou s přehledem vyhráli Nevrtatice – to by jim šlo. ☺

Z. Chalupa

Co bylo nového před 100 lety ve SDH v Ohnišťanech?

požár u Václava Volného, rolníka č. p. 30. Hořela stodola toho roku nově postavená na zděných pilířích, se uchránil stavení č.p. 31 a č.p.29 a špýchar k č.p.30 se zásobou obilí. Popelem lehla stodola, obytné dřevěné roubené stavení kryté doškovou střechou a chlévy.

K požáru se dostavilo okamžitě 19 členů, dále na pomoc přijely sbory ze Starých Smrkovic, Tereziných Darů, Nevrtatic, Chomutic, Šaplav, Liskovic a z Loučné Hory. Práce hasičů byla ztížena nedostatkem vody způsobené velkým suchem. Nájemce zdejšího dvora J. Sedláček poskytl potah s voznicí na dovážení vody.

Do funkcí byli opět zvoleni Alois Khun jako starosta a Rudolf Kvasnička jako velitel. Novým náměstkem velitele za odstoupi-
všího Františka Kyselu byl zvolen František Kosek. Jednatelům dál zůstává Josef Žďárský, pokladníkem Jůza Josef. Na valné hromadě byl schválen návrh na zřízení ženského odboru a jinošské družiny. Výroční valná hromada za rok 1921 se konala dne 8. ledna 1922 za účasti 24 členů. Ve sboru je 22 činných členů a 8 přispívajících.

Toto dodatečně sepsal podle uchované dokumentace tehdejší kronikář SDH pan Jan Bucek st..

Dne 23. srpna 1921 o druhé hodině odpolední vypukl požár, taškami krytý. Včasným zásahem podařilo

Zachraň život i ty

Vzhledem k nepříznivé epidemiologické situaci se pozastavil nábor dárců kostní dřeně, a proto jsme se rozhodly, že pomůžeme v této době najít dárcce. Spolu s Haničkou Mejdrovou jsme chtěly zorganizovat větší nábor dárců na hřišti při příležitosti Crossfit games, jenže covid nám plány překazil.

My jsme se nápadu vzdát nechtěly, ale ani v letošním roce není možnost, aby na akci přijel IKEM a odebíral vzorky. Proto jsme rozjely jednání s Českým registrem dárců krvetvorných buněk a rozhodly jsme se získávat dárcce online. Dohodly jsme se s paní starostkou, aby plakátek spolu s informacemi vyvěsila na webových a Facebookových stránkách obce a také rozeslala informace do okolních vesnic. Na základě této aktivity se nově do registru přihlásilo již 5 lidí. V aktivitách však chceme pokračovat, a proto jsme založily Facebookovou stránku „Zachraň život i ty“. Mimo to se bylo možné zaregistrovat také na letošních Crossfit hrách Ohájo.

Tuto myšlenku chceme dále rozšiřovat, a i nadále je možné se do registru zapsat. Stačí, aby vám bylo mezi 18 a 40 lety, měli jste dobrý zdravotní stav bez trvalé medicace a léčby, hmotnost vyšší než 50 kilo a ochotu pomáhat druhým lidem. Pokud byste se chtěli zaregistrovat, stačí poslat e-mail obsahující jméno, příjmení, telefonní číslo, e-mail a datum narození na e-mail: darci@ikem.cz. Do předmětu e-mailu napište Ohnišťany. Více informací naleznete také na stránkách: www.darujzivot.cz

Andrea Vrbová

Ohnišťanské dopravní odpoledne

Tradiční zábavné odpoledne pro děti, kterým zahajujeme prázdniny, se konalo 26.6.2021. Aby děti byly připraveny na prázdniny a hlavně na svou bezpečnost, připravili jsme pro ně dopravní hřiště se vším všudy! Celá akce byla zahájena lehce po 14 hod. na místním fotbalovém hřišti. Po přivítání všech „řidičů i neřidičů“ paní starostkou Evou, mohli všichni vyjet do ostrého provozu na kolech i nekelech. Tak, jak to na cestách bývá, občas se někde objevila namátková policejní kontrola, která provedla důkladnou prohlídku vozidla, ale i řidičských průkazů, které děti obdržely, po absolvování jízdy, od paní starostky. Hold, nedá se nic dělat, děti dostaly i pokuty ve formě úkolů, za každý dopravní přestupek se přece pyká, to musí být. Takže 10 dřepů nebo kliků, poznávání barev, ukázat, která ruka je pravá/levá, jak houká policejní auto atd. Nakonec jsem zjistila, že z „pokut“ byly děti velmi nadšeny ☺, což se u nás, opravdových řidičů říci nedá... Bylo zajímavé pouze děti poslouchat, co se člověk nedozví! Kdo je s kým, v jejich 6 letech ženatý, kdo je do koho zamilovaný, kdo má rád jakou písničku, kdo rád tančí a co i s ukázkou... Fakt super!

Aby děti dodržovaly „aetr“ (bezpečnostní přestávku), odložily kola a mohly si vyzkoušet různé sportovní, motorické nebo balanční prvky, které nám opět zapůjčila paní Mirka Vaculíková z MŠ Palackého NB, my i děti moc děkujeme. A pokud jste někdo viděl z domu létat bubliny, tak ano, byly od našich malých i velkých umělců. Abychom rodičům připravili trochu „starostí“, děti se mohly jít v parném odpoledni svlažit pod mlhovinu, sice v botičkách a oblečení, ale proč ne, nevypadalo to, že by se to dětem nelíbilo, naopak, prý to měly jako další soutěž, kdo bude více mokrá.

Děšť nás poslední dobou provází snad na každé akci, nyní tomu nebylo jinak, ale hodinová dešťová občerstvovací pauza v pergole, „bodla“. Naše dámy dětem rozdávaly párky v rohlíku, napečené dobroty od našich maminek, ovoce a pití. Během deště si děti zatančily, zahrály na sochy a mohly vyzvat své rodiče ke krátkému tanečku. Moc díky za Vaši ochotu pomoci, vše bylo vynikající.

A již se přehoupneme do pozdního odpoledne, ta obrovská hromada roští už čeká na svůj den „D“. Hasiči paradoxně nehasí, ale zapalují oheň. Děti a nejen ony, pozorují, jak si hledá svou cestu, aby vše pečlivě shořelo.

Při západu slunce se chystá pro-

jekce pro děti i dospělé, jak to tak v dnešní době v kinech bývá i s popcornem. Dětem začínají padat unavená očička, pohádka se blíží ke konci a děti do svých postýlek. Pokud se dětem v noci bude zdát o prožitém dni, to je pro nás asi ta největší odměna. To, zda se akce vydařila, musíte posoudit vy sami, my Vám Všem opět děkujeme za Vaši účast a těšíme se zase někdy příště. A teď už HURÁ NA PRÁZDNINY! Užijte si všichni léto, dovolenou, odpočívejte a myslte na to, že se má pospíchat pomalu. Takže na cestách opatrně a kolečkama dolů.

(Dopravní hřiště bylo zapůjčeno z DSO POCIDLINSKO).

L.Čápková

Vážení spoluobčané!

Po dohodě s naší paní starostkou, píše tento článek do obecního zpravodaje na téma obecní les Hořeník a Myslivecké sdružení Hubert Ohnišťany, z.s.

Od začátku platnosti LHO byly v obecním lese provedeny již na třech plochách myšlné těžby, přičemž jedna plocha byla zalesněna uměle a na druhé ploše se podařilo provést přirozenou obnovu a na třetí ploše, která byla smýčena tuto zimu, uvidíme v průběhu roku, na jaké ploše bude potřeba provést umělá obnova a zda vůbec, s ohledem na přirozené zmlazení dubu na této ploše. V průběhu jara byla také provedena umělá obnova na holině, vzniklé provedením nahodilé těžby ve smrkovém porostu v jihovýchodní části obecního lesa.

Tato plocha byla osázena dubem. Zároveň je zde velké množství přirozeně se zmlazujících dřevin, jako je habr a zejména osika, s ohledem na vysokou hladinu spodní vody na této ploše.

Tyto nově vzniklé plochy budou oploceny pletivem a vlastní oplocování provedou společně členové jednotlivých spolků v rámci naší obce.

Úklid nově vzniklé plochy formou samovýroby provedlo celkem osm spoluobčanů a jeden zájemce z okolních obcí, další provedl samovýrobu v sousedním porostu na zbytcích z nahodilé těžby. Je škoda, že naprostá většina dřevní hmoty, ponechané v porostech pro samovýrobce z naší obce, musela být vyvezena vyvážecí soupravou na hromadu a bude následně seštěpkována. Zájem o samovýrobu byl velmi malý a polovina zájemců o samovýrobu s prací nezačala a většinou ani neodpověděla zda začne či ne, a proto byla část hmoty poskytnuta ke zpracování zájemcům z okolních obcí.

V průběhu roku bude probíhat ožínání jednotlivých ploch dle potřeby a možnosti využití pracovních, velmi omezených kapacit. V závěru roku pak proběhne stejně, jako v předchozích letech, nahodilá těžba v celém obecním lese a dále další příprava plochy pro myšlné těžby.

Co se týče činnosti a vůbec fungování Mysliveckého sdružení Hubert Ohnišťany, z.s., tak jeho činnost byla velmi omezena s ohledem na celkovou situaci ve společnosti a s tím spojenými velmi omezenými možnostmi pořádat jakékoliv akce. Uspořádat brigády nebo schůze v průběhu jara nebylo možné a od podzimu prakticky odpadla tato možnost také!

Poprvé v historii sdružení se nekonala Výroční členská schůze a nekonal se ani jeden tradiční hon na drobnou zvěř, což se v historii sdružení pravděpodobně také nestalo.

Potřebné práce v honitbě prováděli dle potřeby členové jednotlivě v průběhu celé sezóny.

Loňská sezóna se podobala těm předchozím, pokud se budeme bavit o lovu spárkaté zvěře, protože drobnou zvěř s výjimkou kachny nelovíme, pouze se sokolníky. Daňčí zvěře bylo uloveno téměř stejné množství jako v roce předchozím, u srnčí zvěře tvořilo většinu počtu plánovaných kusů srnčí sražené auty, případně usmrcené při sklizňových pracích, ale velká změna nastala u zvěře černé, kdy za celou loňskou sezónu byly uloveny pouze dva kusy, což je nejméně za posledních minimálně 25 let!

Jedinou akcí, pořádanou naším Mysliveckým sdružením ve spolupráci se Sokolnickým střediskem Jičín, bylo tradiční setkání, které bylo ukončeno slavnostním výřadem s nejbohatším úlovkem za celou dobu pořádání těchto setkání v honitbě Ohnišťany.

V rámci sdružení získal v loňském roce jeden ohař loveckou upotřebitelnost na podzimních zkouškách.

V nejbližších dnech nás čeká vypouštění uměle odchovaných kachen do honitby, stavby nových a opravy stávajících mysliveckých zařízení a postupná příprava krmiv pro zimní přikrmování.

Závěrem bych vás všechny chtěl požádat o maximální ohleduplnost při návštěvách přírody. Pamatujte prosím, že jste tam pouze na návštěvě a podle toho se také chovejte!

Děkuji!

Štěpán Tobolka, myslivecký hospodář MS Hubert Ohnišťany

Zetor klub Ohnišťany, Obec Ohnišťany Vás zvou na

7. Sraz Zetorů

Konáný dne 11.9.2021 od 9:00 na místním fotbalovém hřišti

Program: Soutěž o nejhezčí Zetor	Startovné 200,-Kč
Spanilá jízda obcí	Vstupné 50,-Kč
Tradiční překvapení	Slosovateľné vstupenky
Tombola	Občerstvení zajištěno
Jízda zručnosti	
Soutěž v hodu pneumatikou	
Soutěž ve slalomu s pneumatikou	
Večerní zábava dle počasí a aktuální epidemiologické situace	

Přihlášky zasílejte na email zetoryohnistany@seznam.cz, nebo na tel. č. 608 599 969

Uzávěrka příštího Zpravodaje bude 15. 9. 2021

Vydává Obecní úřad Ohnišťany. Zpracovali a vyfotografovali Štraufová L., J. Bucek, další fotky L. Čápková, E. Jiříčková, D. Snopko